



**L'Ajuntament va pagar les Jornades de Solidaritat de la partida del 0,7%, destinada a projectes de cooperació amb els països del Sud, incloent-hi el concert de *Nómadas*, al Mas Fonollar, que va costar 6.000 euros.**

**10 ferits en el brutal desatollojament dels veïns de Bon Pastor que tenien posat un recurs judicial contra els plans urbanístics de l'Ajuntament de Barcelona. La Guàrdia Urbana va tornar a fer una demostració de l'actuació "demo-cràtica" de la casa gran.**

**Segons un estudi recent, durant tot el segle XX hi ha hagut 110 milions de morts en 250 guerres. A començament de segle, el 10% dels morts eren civils, mentre que al final ja eren el 25%. Actualment moren 35 persones cada hora a causa de les guerres.**

**L'any que ve 1 de cada 5 euros dels pressupostos de l'Estat aniran a investigació militar. Representa un augment del 4,9% respecte aquest any. Mentrestant, a Estats Units gastaran més de 75.000 milions de dòlars amb la manteixa finalitat.**

# infograma

N. 54, NOVEMBRE DE 2007

DIFON LA INFORMACIÓ, COMPARTeix L'INFOGRAMA!

## Propostes per l'habitatge amb poc sentit comú

**S**i vostè té cotxe, ¿pot deixar-lo aparcats mesos i mesos al mateix carrer? No! Els ajuntaments consideren que els trams de carrer per aparcar són escassos i, per tal que tothom els pugui utilitzar, impedeixen que els vehicles s'hi estiguin massa temps estacionats enganxant-los primer un adhesiu molt gros que diu "Cotxe abandonat" i enviant després la grua perquè se'ls emporti.

Ara imagini's que vostè és l'amo d'Endesa o de Repsol i vol apujar l'any que ve un 20% la llum o el gas als seus clients. Pot fer-ho? No! Ha de presentar la proposta de noves tarifes al govern perquè aquest decideixi el preu per a 2008 del kilowatt o de la bombona de butà, i ja veurà que, com a màxim, l'autoritzat a pujar l'IPC més algun punt. És natural: la llum, el gas o l'aigua són béns bàsics i, per tant, les empreses no poden cobrar el que vulguin per aquests serveis.

Finalment, ha sentit mai vostè que algú vengui o compri un tros d'aire o uns metres quadrats de subsòl? No! La llei estipula que l'espai aeri, el subsòl, les costes o el mar són de domini públic i, per tant, cap particular no se'n pot apropiari. Doncs bé, si apliquéssim el primer criteri a una casa per viure, resultaria que estaria prohibit tenir cases buides mentre quedés algú sense sostre, tal com passa avui dia. Si apliquéssim el segon criteri també als pisos, resultaria que cada any el govern establiria per llei el preu màxim que poden valer els habitatges de compra i de lloguer, en funció dels metres quadrats i d'alguna variable més com

Les mesures que aquests dies han anunciat els governs espanyol i català per resoldre el problema de l'habitatge, algunes estan bé, d'altres es tornaran contraproductives però, en conjunt, són insuficients.

podria ser la ubicació. Per últim, si apliquéssim el tercer criteri al sòl, ens trobaríem que seria públic i no privat, de manera que la gent hi podria edificar i viure però no quedar-se'n un tros per treure un benefici particular a costa dels veïns.



Vet aquí, doncs, tres mesures de sentit comú per resoldre definitivament el problema de l'habitatge: a) destinar els pisos que portin anys buits a les persones que els necessitin per viure, b) que el govern reguli anualment el preu dels pisos i c) municipalitzar el sòl, de manera que puguem utilitzar-lo però no fer-hi negoci. Potser vostè trobi que aquestes propostes són revolucionàries. Li ho admito si vostè m'admet llavors que la Constitució espanyola també ho és. Perquè en definitiva aquestes propostes s'ajusten al que estipula l'arti-

cle 47 de la Constitució: "Tots els espanyols tenen dret a gaudir d'un habitatge digne i adequat. Els poders públics promouran les condicions necessàries i establiran les normes pertinents per fer efectiu aquest dret, regulant l'ús del sòl d'acord amb l'interès general per impedir l'especulació".

### Un pacte insuficient

En qualsevol cas, els qui no tenen res de revolucionaris són els governs d'esquerra que manen a Madrid i Barcelona. Les mesures que aquests dies han anunciat per resoldre el problema de l'habitatge, algunes estan bé, d'altres es tornaran contraproductives però, en conjunt, són insuficients. Per un cantó, donen o volen donar una ajuda mensual als joves per pagar el lloguer, el gest és lloable però acabarà provocant que els amos apugin els lloguers. Per l'altre, el Pla Nacional per l'Habitatge impulsat per la Generalitat, si arriba a executar-se íntegrament, alleugerirà la càrrega de la hipoteca o el lloguer a una part de la població i rehabilitarà molts habitatges, que falta fa; però no evitarà que els pisos segueixin sent cars i la gent seguim endeutada, mentre que les excavadores destrossaran més de pressa les poques zones verdes i agrícoles que queden, emparades en la impunitat de destinar el sòl a pisos anomenats socials.

Els qui en cap cas no perdran és la colla pessigolla de sempre, constructors, promotors, caixes i bancs, que veuen com, just ara que el mercat immobiliari entra en crisi, la Generalitat i el govern de Madrid els regalen deu anys més de fabulosos beneficis injectant-los 7.700 milions d'euros (l'aportació pública a l'execució del Pacte) perquè aixequin encara més pisos.

Enric Reyna, el president dels promotors i constructors, hauria tingut un infart si el pacte que li proposava el conseller d'Habitatge, el comunista Baltasar, hagués tan sols insinuat aplicar aquelles tres mesures tan plenes de seny que comentàvem abans; va tenir la sort que el sentit comú, de fet, és poc comú i va firmar el Pacte, encantat de la vida.

Jordi Garcia

## BMP: 11 anys unint esforços per destruir barris, pobles i ciutats



**U**n any més, a Barcelona, es celebra durant la setmana del 6 a l'11 de novembre l'esdeveniment immobiliari més gran d'Europa. L'anomenat Barcelona Meeting Point (BMP), per onzè any, reuneix tot l'espectre d'organitzacions, empreses i administracions involucrades, d'una manera o altra, amb l'especulació immobiliària i urbanística: promotores, constructors, immobiliàries, bancs i caixes d'estalvis, un gran nombre d'ajuntaments (d'entre els quals el de la nostra ciutat, Santa Coloma de Gramenet) i grans grups mediàtics.

Davant d'aquest esdeveniment, ja fa uns anys, el conjunt de col·lectius que lluiten contra l'especulació i la violència immobiliària i en defensa del territori s'uneixen per fer un front comú front a l'esdeveniment. Enguany, s'ha convocat una setmana activa contra l'especulació i en defensa del territori coincidint amb el Barcelona Meeting Point, del 6 a l'11 de novembre, amb una manifestació central dissabte dia 10 al Barri de Bon Pastor (les cases barates) de Barcelona, espai on

han estat resistint famílies senceres al desnonament fins el passat 19 d'octubre que van ser desallotjades.

Les lluites contra el Pla Caufec a Esplugues de Llobregat, les Cases Barates al Bon Pastor, el Forat de la Vergonya al Raval barceloní, el IV Cinturó, les línies d'alta tensió (MAT) a les quals s'uneixen les diferents lluites de Santa Coloma com ara Can Zam, el Miguel Hernández i d'altres.

Així doncs, a través de la web <http://www.atuoremelmeetingpoint.info/> podem trobar tota la informació, com ara les diferents convocatòries.

Immobiliàries, promotores i institucions es reuniran per planificar la hipoteca de la teva vida i la destrucció del territori. No deixarem que continuïn rient-se de nosaltres a la cara!

Aitor

## Nou protocol d'expulsions

Arran de l'aprovació dels protocols de "seguretat" aprovats pel govern referits a les expulsions dels immigrants sense papers, diverses entitats, entre les quals hi ha el Centre d'Acolliment per a Estrangers de Santa Coloma, SOS Racisme, Associació Papers i Drets per a Tothom, Cornellà sense Fronteres i l'Espai Desobeint Fronteres, han fet públic el comunicat que us reproduïm a continuació.

Les associacions que signem expressem el nostre més rotund rebuig a l'anomenat esborrany de "protocol de seguretat" que el govern espanyol vol imposar a tots els immigrants expulsats.

Aquest esborrany preveu "la pràctica" sistemàtica d'efectuar l'embarcament en els avions de totes les persones que s'han d'expulsar conduint-les lligades amb "llaços de seguretat" a plena vista del públic, passatgers i tripulació, i la utilització de "grillons metàl·lics", "caputxes" i "cascos", "corretges de subjecció" i "camises de força".

Aquest protocol qualifica arbitràriament de "perillós" l'ésser humà sotmès a expulsió, oblidant que correntment es tracta d'una persona que no ha comès cap delictu, sinó simplement la falta administrativa de no tenir els papers en regla. Coherentment amb aquesta qualificació, l'esmentat esborrany considera necessari el "servei" d'agents policials experts en "arts marcial", la dotació d'un cos antidisturbis per vol, la utilització de la "violència necessària"... Amb aquestes mesures, el "protocol" consti-

tueix un paradigma del menyspreu als Drets Humans, atentant directament contra la dignitat de les persones reconeguda com a tal en l'article 1 de la Declaració Universal dels Drets Humans i també a diferents articles de la Constitució espanyola.

A més, mitjançant el "protocol", que manca del valor de norma jurídica, es furten al Parlament les facultats de legislació previstes a la Constitució, amb la qual cosa la Direcció General de la Policia s'autoproclama legislador ordinari i orgànic, que evita el control parlamentari i genera un precedent pel que fa al tracte a la resta de la població. Una societat que tolera aquestes pràctiques es degrada i envileix en tot el seu conjunt.

Per als treballadors immigrants això ens recorda altres mesures similars i amb el mateix argument; amb el govern del Partit Popular, el 1996, quan es va expulsar a Mali immigrant fent servir drogues per "tranquil·litzar-los" o la mort recent de l'immigrant nigerià Osamuyia Aikpitanhi, a conseqüència de l'asfíxia provocada per la brutal actuació d'uns quants agents de policia, que el van lligar i emmordassar en el decurs d'un vol per a la seva expulsió.

La política d'expulsions és per ella mateixa profundament inhumana i equivocada. Les persones que emigren ho fan impulsades per la cerca d'una vida digna. L'expulsió les retorna violentament i injustament a la fam, la misèria, les guerres o l'opressió política de què fugien. Les expulsions no aturaran els fluxos migratoris, però sí provocaran sens dubte més mort i vexacions contra els éssers humans.

Per tot això, els col·lectius d'immigrants, entitats i associacions que signem aquest manifest reiterem el nostre més profund rebuig a l'anomenat esborrany de protocol i fem una crida a totes les associacions, partits polítics, sindicats... a manifestar-se en contra i exigir-ne la retirada.



## Ordenances i llibertats

Ordenances de civisme (Mataró, Barcelona...), de neteja (Santa Coloma), de convivència ciutadana i bon govern (Berga)... diferents noms per a la mateixa pràctica, la retallada de la llibertat d'expressió.

Encara que sembli mentida la retallada de llibertats, sobretot la llibertat d'expressió, està ben viva. A Santa Coloma la restricció dels drets a la informació, l'opinió i la participació, emparats en l'article 19 de la Declaració Universal de Drets Humans, es retallen a través de diferents mecanismes: ordenança de neteja, reglament de participació, "decretazos" d'alcaldia...

Alhora els polítics s'omplen la boca de ser garants de la democràcia, quan, per altra banda, il·legalitzen i empresonen idees polítiques (Batasuna), emparen l'Audiència Nacional quan jutja les persones que rebutgen la institució monàrquica, i un llarg etcètera, com ara la prohibició de manifestacions.

Aquest menyspreu cap a les diferents formes de fer i de pensar, cap a les opinions de les entitats i els moviments socials, va adreçat a restringir, sancionar i ofegar amb total arbitrariedad l'oposició ciutadana (oposició que hauria de ser garant del que s'anomena democràcia). Aquí, però, també s'afegeix un altre fenomen, que és la intromissió en drets i afers privats que fan que aquestes ordenances esmentades abans siguin inaplicables en molts punts, estigmatitzant "legalment" qui no segueixi els diferents preceptes.

Prenent aquests exemples com a referents, s'entreveu com en comptes de voler arreglar els problemes reals es vol sortir del pas a cop de multa. Des de les entitats ciutadanes i el conjunt de la societat civil cal prendre la iniciativa i incidir en canvis reals que traspassin les diverses ordenances, ja que es constata la distinció en concepcions diferents de valors, dels quals s'acaba imposant

El que sosté el poder intentant, així, "legalitzar" el codi moral de les classes "benpensants" sobre el conjunt de les persones.

Pablo

Aitor

## El creixement a Santa Coloma

La major part dels municipis són deficitaris. Si més no, d'això es queixen els alcaldes. Per poder eixugar els comptes, s'han dedicat a la compravenda i requalificació del sòl, de manera que faciliten la construcció d'edificis amb l'objectiu de fer arribar diner líquid a la caixa per fer front a les nombroses despeses que tenen.

A Santa Coloma s'ha optat per una mena d'habitatge que sigui atractiu perquè vingui gent de professions liberals, ja que sembla que aquestes persones tenen un nivell adquisitiu més alt i, per tant, hi haurà més flux de diner que arribarà a les arques municipals.

L'únic benefici que tindrà l'apujada de la renda per càpita mitjana és que farà menys escandalosa una pujada de sous com la que s'atorgaren a començament de la legislatura passada, que hauria quedat més dissimilada en un augment de la renda mitjana.

En canvi, augmentarà la desigualtat, ja que

aquest augment de renda que es produeix per l'arribada de gent de fora de la ciutat, i no per la millora de les condicions de vida i treball de la majoria dels ciutadans, aquests es quedaran amb els seus contractes precaris i els seus barris perifèrics precaris, o sigui, que empobriran en la mateixa proporció que augmenta la renda mitjana, i si els preus es posen a la mesura de la mitjana, les passarem magres.

La gent de renda alta, al marge que facin vida o no a la ciutat, volen que als seus carrers la màxima neteja i els millors serveis i equipaments. Per regla general ho solen aconseguir amb més facilitat i amb menys esforços que la majoria dels mortals, o sigui que els nostres governants locals, perdran el cul per procurar que siguin atesos ràpidament en les seves demandes, amb la qual cosa la caixa es buida més ràpid del que s'omple.

La forma de fer això possible sense que pateixin les finances és distreure serveis de les

zones més deprimides cap a les zones més florents. No crec que els estigui donant idees, estic convençut que ho han pensat abans que jo, tot i això m'agradaria que el temps em demostrés que estic equivocat.

A Santa Coloma, ciutat de majoria obrera, traient l'excepció de l'oratori de Singuerlín, totes les lluites han estat per reivindicacions o bé al govern local, davant la patronal o la Generalitat. Un consistori d'esquerres ha d'apostar per un creixement urbanístic i econòmic més igualitari en el sentit que augmenti el nivell de vida dels més desfavorits, no que aquestes desapareguin perquè no han trobat el seu espai a la ciutat, per causa de la carestia de la vida provocada per l'afluència de famílies de classe mitjana. Si no, estarem plantant el germen perquè en el futur hi hagi conflictes entre els diferents sectors socials de la ciutat.

### Cooperativa de consum El Cabàs

- ◆ Consumeix alimentació sana, amb preus justos
- ◆ Participa en tallers, xerrades i altres activitats de conscienciació ecològica, comerç just i consum responsable



Ateneu Popular Julia Romera  
C/ Santa Rosa, 18 (Riu Nord)

Lokal Social Krida  
C/ Sicília, 97 (Fondo)

### centre d'acolliment per a estrangers



- Classes de castellà i català.
- Cada divendres, a les 20 h, trobada intercultural, te col·lectiu.
- Sortides i assessorament.

C/ Pirineus, 2-4, 93 386 26 38

## Gore el Tafur i les trampes de Kyoto

**A**l Gore col·lecciona premis. L'Oscar de l'Acadèmia, el Príncep d'Astúries, i ara el Nobel. No em ve de gust ara parlar de la seva experiència en la vicepresidència de Clinton, de trist record per als pobles d'Iraq, Somàlia i els Balcans, sinó de la seva exemplar preocupació pel canvi climàtic. Un més dels seus "sacrificis" pel bé de la humanitat, segons diu a la seva famosa pel·lícula i a les conferències per les quals s'embutxaca més de cent mil euros, com la celebrada fa uns mesos a Barcelona. Sí, sí. Comptant també que a casa seva es consumeix 20 vegades més energia que la mitjana del ja altíssim consum als Estats Units, com parla d'amenaça global aquest senyor?

L'efecte hivernacle és real, les estadístiques que presenta al seu film són convincents, i la necessitat de prendre mesures és efectivament urgent. Però, quines mesures? L'any 1998 més de cent cinquanta països firmaren el famós protocol de Kyoto i la major part d'ells l'ha ratificat (entre els països rics, tots excepte els Estats Units i Austràlia). Els camins que assenyala Al Gore es troben dins d'aquest protocol. Però fins i tot amb la preocupació pel problema més greu que enfronta la humanitat, qui fa la llei fa la trampa.

L'any que ve comença la obligació de rendir comptes sobre reducció de gasos d'efecte hivernacle, un miserable 5% respecte les emissions de 1990. També comença la cursa del nou mercat dels drets d'emissió de CO<sub>2</sub>, que la UE ja porta practicant des del 2005. Mesures com aquesta amaguen la mercantilització del que quedava lliure: l'aire i els sistemes naturals.

Els estats més contaminants, i les empreses que vulguin independentment d'aquests, podran "comprar" l'oxigen que es genera als

bosc dels països que menys contaminen, es a dir, els països empobrits. La trampa ve quan s'utilitzen aquests fons, establerts com a "bons de carboni", per seguir contaminant encara més. Repsol-YPF, per exemple, s'està dedicant a plantar eucaliptus -una planta invasora- a àrees d'Argentina per tenir permís per explotar més i més petroli, mentre l'Argentina no hi guanya res. Moltes altres petroleres pretenen fer el mateix a altres països.

Una altra mesura són els "mecanismes de desenvolupament net", que tornen a convertir-se en un engany. Empreses holandeses inverteixen en hidroelèctriques a l'Equador, per poder contaminar més a Europa. Obtenen permisos pels gasos que es deixen d'emetre en la generació d'energia mitjançant aquesta "tecnologia neta". Si us hi fixeu, en cap moment s'ha reduït la contaminació. A sobre, les centrals estan assecant aquesta regió dels Andes i desplacen comunitats indígenes que perden els seus territoris, on el seu mode ancestral de vida és indiscutiblement ecològic. Al Brasil, són més de mil les preses que es volen construir en vuit anys (1).

Emparant-se en aquesta consciència mediambiental global, i altres tractats internacionals com la Convenció de Diversitat Biològica, altres panxarruts fan el seu agost. Arreu s'estan creant "reserves" gestionades per transnacionals de la conservació, i es beneficien, entre altres coses, del comerç dels coneixements sobre plantes medicinals, robats als indígenes que no tenen garanties per defensar els drets sobre ells. Les empreses farmacèutiques els patenten com a descobriments propis, que sí estan garantits per les lleis de propietat intel·lectual.

A les reserves es prohibeix tota activitat hu-

mana que no sigui controlada per aquestes empreses, sovint disfressades d'ONG. Els indígenes veuen amenaçada la seva subsistència, per exemple, a regions de l'Amazònia, on la cacera d'animals, que s'ha practicat respectuosament des de fa milers d'anys, és castigada.

A Xile, l'illa de Chiloé s'ha convertit pràcticament en propietat privada de l'excandidat dretà a les presidencials, i amo de l'aerolínia LAN, que es dedica a la "conservació", i al turisme. Les comunitats maputxe es veuen obligades a treballar a la indústria del salmó o a morir-se de gana.

Quan la natura deixa de ser sinònim de vida i esdevé recurs, apareixen enormes oportunitats de negoci per als de sempre. Com bolets apareixen també especuladors de la gestió ambiental. A la selva equatoriana aquests especuladors de territori indígena estan relacio-

nats amb empreses nord-americanes del petroli.

El desastre mediambiental és conseqüència directa del nostre model de vida, del mercat i de la societat de consum capitalista. Al Gore i molts altres, entre ells els nostres governants, volen arreglar-ho amb la mateixa lògica destructora. El que s'està aconseguint és prolongar l'agonia, i exterminar -o absorbir- societats petites que sí tenen la solució: La igualtat a la comunitat, i l'harmonia amb el medi, tot fugint de l'acumulació inútil, de la competència i de la idolatria als diners.

Miquel

(1) En el marc de l'IIRSA, un pacte pel "desenvolupament dels països de l'America del Sud. Endesa participa a centrals a Xile, que afecten seriosament el poble maputxe.



## Comprar al super, comprar al mercat

**A**reu de l'Estat espanyol s'està portant a terme per part de les organitzacions defensores de la Sobirania Alimentària la campanya: "Grans cadenes de distribució: no gràcies".(\*) Amb aquesta iniciativa es pretén denunciar l'oligopoli que les grans cadenes de distribució exerceixen sobre els productors (fent que els productors hagin de fer que els seus productes, hagin de seguir patrons de forma, color, tamany, presentació, disponibilitat, preu...) i de retruc, nosaltres, com a consumidors: ens fan consumir allò que volen.

L'aparició en el segle xx de l'anomenada distribució moderna (supermercats, hipermercats, cadenes de descompte,...) ha fet canviar l'on, el com i el què consumim, posant el nostre consum al servei de la lògica dels mercats i dels seus beneficis:

- 4 de cada 5 compres es fan en distribució moderna.
- Els últims 16 anys s'han perdut 11 botigues tradicionals al dia i 10 explotacions agràries.

El nostre model de consum ha passat de ser de productes locals i de temporada a ser aliments deslocalitzats i industrialitzats: fruites i verdures són madurades en cambres frigorífiques,

aliments que recorren milers de quilòmetres fins a arribar a la nostra taula...

L'aparent varietat de productes s'ha fet a base d'afegir additius a un menjar cada cop més manipulats, de manera que s'ha produït una gran reducció de diversitat alimentària.

Els nostres moviments dins dels supers són estudiats per provocar la compra compulsiva i innecessària, aliments que duren dos setmanes i els envasos triguen centernars d'anys a degradar-se.

La producció està basada a "produir" els màxims beneficis empresarials a expenses de la precarietat laboral, industrialització de l'agricultura, deslocalització de producte, permissivitat ambiental a alguns països... Les Cadenes de Distribució també es doten d'una imatge "equitativa i responsable" a partir de la comercialització d'uns quants productes ecològics i de comerç just.

El consumidor responsable que vol conèixer qui fa el producte, com el fa i on el fa es troba amb un mur infranquejable: la publicitat s'encarrega d'emascarar el que hi ha al darrere.

És per això que cal defensar:

- els aliments locals i de temporada
- aliments cultivats de forma respectuosa amb el medi ambient
- aliments que comportin una remuneració digna per tots els que han participat en el seu procés.

Un altre món serà possible amb un altre consum.

Montse (El Cabàs)

**El percentatge de les Grans Cadenes de Distribució a Espanya són:**

23,7%	Carrefour
16%	Mercadona
7,4%	Eroski
6,1%	Alcampo
2,3%	El Corte Inglés

**Entre només 5 empreses controlen el 55% del total.**



**Pje. Vilaret, nº 5, 08013 - Barcelona**  
**Teléfono: 93 183 57 60**  
**Fax: 93 183 57 69**  
**E-mail: info@broxadvocats.es**

## FORMATGES I PRODUCTES IBÈRICS



**Singerlín, 21**  
**93 468 60 31**  
**Santa Coloma de Gramenet**

**Venta al mayor**



## Còmplices

## Tala i Musa: "Només volem treballar"

Parlem amb en Tala i en Musa, dos companys que estan vivint a la Fabriketa i que organitzen els sopadors de l'Ateneu, després de passar l'odissea de sortir de casa seva, passar la frontera en barca i trobar-se que ara són sensepapers, amb una ordre d'expulsió i la necessitat de treballar... és a dir, una odisea que encara no sembla haver arribat al final.

*Què és el que us empeny a emprendre la travessia?*

**Tala.** Sóc pescador, de'un petit poble de la costa del Senegal, i la meua feina està molt mal pagada al meu país. Jo sóc responsable de casa meua, i això vol dir dels pares, dels germans petits, a més de la meua dona i els meus dos fills, ja que vivim tots en una mateixa casa. Tot i que al Senegal la feina més ben pagada és la meua, al mar, allí guanyo en tres mesos el que aquí puc guanyar en un mes. Ens paguen uns dos-cents euros al mes. Ja veus que són molt pocs diners per un treball tan dur.

**Musa.** El meu cas és molt semblant. Encara que no estic casat, sóc responsable dels meus pares i germans. A Mauritània, d'on he vingut, he treballat de pescador, de paleta, de pagès..., però sempre guanyant molt pocs diners.

*I als vostres països no trobeu cap altra sortida que la de marxar?*

**Tala.** Pensem que aquí, a Europa, hi ha més oportunitats per guanyar-se la vida, més treball.

*Ja sabíeu que trobaríeu tants problemes?*

**Tala.** Sabia que tindria problemes, però no em pensava que seria tot tan complicat. Creia que hi hauria més feina i més facilitats a l'hora de regularitzar-me.

*I la travessia no us feia por?*

**Tala:** La veritat és que no me'n feia gens. Sóc



pescador, com ja t'he dit, i la mar no em fa por. Ara bé, sí que és veritat que a la barca on jo vaig venir hi havia gent que es va posar malalta, del cansament, gent que no havia anat mai en vaixell. A Tenerife va arribar gent que ja no es podia moure. La Creu Roja ens va recollir a tots 90 a la platja.

**Musa.** Nosaltres vam estar tres dies, des de Mauritània fins a Las Palmas. Jo sabia que hi havia hagut morts, que n'hi ha cada dia, però no tenia por tampoc, perquè conec la mar. Érem 42 persones, al meu cayuco.

*I quant paga la gent per aquest viatge?*

**Musa.** Uns 300 euros.

*I què passa un cop s'arriba a Les Canàries?*

**Tala.** Una vegada la Creu Roja dóna per bo el teu estat de salut, passes a la comissaria, on t'estàs dos dies. Després, vas al centre d'internament i allà passes 38 dies, fins que suma els 40 que, per llei, et poden tenir retingut. Jo no tinc queixa de la meua estada a Les Canàries. Érem molta gent dormint al terra, amb matalassos, però podíem dormir i menjar bé.

**Musa.** Això de no poder-se queixar és molt rela-

tiu, perquè, al cap i a la fi, són 40 dies que estàs tancat, com en una presó, i que tens molt de temps per pensar. No sé quin pot ser el criteri per saber si estàs bé o malament.

*I després?*

**Tala.** Em van enviar directament a Barcelona, ara ja fa nou mesos, encara que aquí no tenia cap conegut. I aquí estic, buscant feina. Mentrestant, vaig recollint materials (cable i coses així) dels contenidors i guanyant una mica de diners. Fins i tot, n'envio a casa.

**Musa.** Jo vaig anar a parar a Madrid, a Tarancón, on la Creu Roja em va donar 20 euros perquè m'espavilés. Vaig ser-hi un parell de mesos i vaig passar a Almeria, a Roquetas de Mar, però no hi havia feina i, després de dos mesos, vaig venir cap a Barcelona. Estic a la Fabriketa després d'haver passat un temps a l'església de Sant Miquel. Abans dormia al carrer.

Ara vaig fent, muntant i desmuntant mobles, però no tinc feina tampoc, em criden quan necessiten mans i em paguen molt poc.

*Com veieu el futur?*

**Tala.** No ho sé, però sí que tinc clar que al Senegal no es pot viure. No hi ha feina i els qui governen roben tot el que poden. Els amos dels vaixells de pesca saben quan et donaran feina, però no saps mai quan ni què cobraràs. Tinc clar que em quedaré aquí i que intentaré tirar endavant. Només vull treballar.

**Musa.** No ho sé, tampoc. I estic d'acord amb ell. El meu objectiu és treballar i guanyar-me la vida i ho continuaré intentant.

Carme

## AGENDA

☞ **9 de novembre, 20.30 h**  
Xerrada-presentació de la campanya contra les grans superfícies comercials, a càrrec d'Albert Sales del SETEM. Sopars i entrepans.

☞ **10 novembre, 22 h**  
Espectacle de dansa del ventre a càrrec de Les Tres Amateurs. Sopars i entrepans.

☞ **11 de novembre, 19 h**  
Projectió de la pel·lícula *El taxista ful*.

☞ **16 de novembre, 20 h**  
Xerrada-debat sobre desobediència a les fronteres. Sopador popular amb menjar senegalès.

☞ **18 de novembre, 10 h**  
Sortida a Llaveneres a visitar el pagès que proveeix El Cabàs de fruita i verdura ecològica i dinar al parc de Mataró.

☞ **23 de novembre, 20 h**  
Xerrada: Vivències de l'exili, a càrrec de Montserrat Caballeria, exiliada republicana.

☞ **30 de novembre, 20 h**  
Assemblea de l'Ateneu. Sopador popular amb menjar senegalès.

Totes les convocatòries són a l'Ateneu Julia Romera, al carrer Santa Rosa, 18 (davant de correus)

## Els llibres de la foguera

**Severino Di Giovanni:**  
*El idealista de la violencia.* Osvaldo Bayer.  
Editorial Txalaparta, 2000. 235 pp.



"Vivir monóticamente las horas mohosas de lo adocenado, de los resignados, de los acomodados, de las conveniencias no es vivir la vida, es solamente vegetar y transportar en forma ambulante una masa informe de carne y huesos. A la vida es necesario brindarle la elevación exquisita de la rebelión del brazo y de la mente"

Severino Di Giovanni.

Leí por primera vez esta frase en el *Bonnot Occupato* de Napoli, realidad perseguida y condenada igual que su autor. No se puede vivir amando apasionadamente sin que florezca al mismo tiempo un odio profundo por quien reprime esta vida.

Por cuanto resultan evidentes las críticas al carácter impulsivo de Di Giovanni, este libro no puede dejar indiferente el sentimiento de rebelión que todos llevamos dentro. Vivimos cada aliento de nuestra vida como un gesto de rebeldía persiguiendo el día en que podremos ser libres de castigadores y castigos.

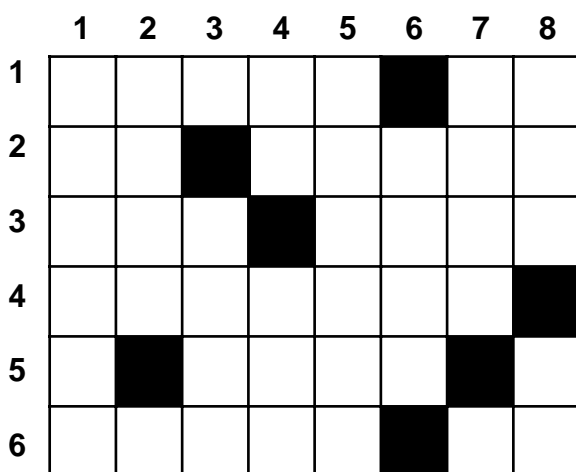
Dinamita como pincel para pintar con la sangre el negativo de la bruta represión de las dictaduras de Mussolini y Uruburu. Para financiar las luchas y las ideas libertarias: una

colt 45. Di Giovanni se ve comprometido en una lucha pura, que no admite medios terminos, en una Argentina ardiente de movimientos sociales que en pocas ocasiones lo apoya abiertamente, se enfrenta a las autoridades cara a cara burlándose del enorme despliegue de fuerzas que lo persiguen sin parar.

Si luchamos por unos ideales, ocupamos cada energía de nuestro cuerpo para que se realicen ahora, sin dejarnos engañar por discursos políticos que condenan nuestros medios y las ideas mismas, dejando que nuestros deseos se conviertan en esperanzas vanas. Nos encontramos frente a un enemigo enorme, imposible de ignorar. Debemos enfrentarnos a él. Di Giovanni es un ejemplo.

## L'encreuat

per La Cosima



## Horizontals:

1. Abans que la conseqüència. Donar-se'l és donar-se importància.
2. Unitat de longitud xinesa. / Diuen que és humà.
3. Coure batut. / El lobby de comerciants més potent de la ciutat.
4. Malauradament la històrica és ben curta. / La lletra \_\_, revista llibertària.
5. Llegit al revés, moltes persones d'aquest país estan arribant a Santa Coloma. / Fòsfor.
6. El que es comparteix ha de \_\_\_\_\_. / N'hi ha un de molt gros a Anselm de Riu.

## Verticals:

1. Cal \_\_\_\_\_ justícia!

2. Aviat ens el cobraran. / El primer.
3. Torna a ser el primer./ Llegit al revés, ciutat llunyana, al Perú.
4. Com el cuscús, però menys gruixut.
5. Argó. / Un home blau.
6. Se'n treu el cava.
7. No s'és net si se'n tenen moltes. / Polinomi.
8. Resi. / El mateix d'Anselm de Riu d'abans.

**Solucions.** Horizontals: 1. causa / to 2. li / errar 3. aram / aci 4. memòria 5. a / il·lam / p 6. rular / pl. Verticals: 1. clau / mar 2. aire / n 3. u / amil 4. semola 5. ar / ram 6. ràim 7. taca / p 8. ori / pi

Edita:

**ARA! (Actuar, Reflexionar, Aprendre) infograma@ara-santacoloma.com//www.ara-santacoloma.com**

Ateneu Popular Julia Romera (C/Santa Rosa, 18, SCG, ateneu@ara-santacoloma.com) //Lokal Social Krida (C/ Sicília, 97 bxs, niunpasenrere@hotmail.com) // Sahbi (Casa de la Solidaritat, c/Irlanda, 39, sahbi@ara-santacoloma.com) // Centre d'Acolliment per a Estrangers (C/Pirineus, 2-4, acolliment@hotmail.com)

L'equip d'Infograma no comparteix necessàriament les opinions de les persones col·laboradores, tot i que anima a reproduir-les fent-ne constar la procedència. **Col·labora-hi!**